

gastcolumn

De volgende campagnes kun je al uittekenen

Over een week moeten we weer stemmen. Als je één ding kunt zeggen over de Nederlandse verkiezingsstrijd voor het Europees Parlement, is dat het zo saai is. Zo ontzettend saai.

Eigenlijk moet ik dit niet zeggen. Europa is namelijk hartstikke belangrijk, en dat vind ik ook echt. Hoewel de overheid dit enkele jaren geleden zelf bagatelliseerde met de campagne 'Europa. Best belangrijk', weet ik dat Europa meer dan ooit mijn leven beïnvloedt: het merendeel van Haagse regelgeving vindt zijn oorsprong in Brussel, verworvenheden als vrij reizen, studeren en werken waren er zonder de Europese Unie nooit gekomen en cruciale zaken als de economische crisis en de energievoorziening kunnen alleen op Europees niveau serieus worden aangepakt. Niemand hoeft mij van het belang van de Europese Unie te overtuigen.

Maar wat is er dan zo slaapverwekkend aan die verkiezingscampagne? Waarom kan ik er geen belangstelling voor opbrengen? En dat voor iemand die van schrijven over politiek en bestuur haar vak heeft gemaakt en er meestal geen genoeg van kan krijgen.

Het komt ondermeer omdat – het is geen nieuws – stemmen nauwelijks invloed geeft. Natuurlijk, wij mogen de 25 Nederlandse leden van het Europees Parlement kiezen. Het complete parlement telt 736 leden, en past niet eens in de Grote Hal van het Volk in Peking. Zo'n aantal wordt haast een abstractie.

Daar komt bij dat verkiezingen normaal gesproken gaan over de verdeling van de macht, over wie er (met wie) gaat regeren. Maar die Europese regering, ook dat is al vaker gezegd, die kiezen we niet, die wordt voor ons op het hoogste niveau samengesteld. „Daar gaan we de komende maanden eens rustig over nadenken”, glimlachte Wouter Bos minzaam, toen hem in 'Buitenhof' werd gevraagd hoe het verder moet met de post van Eurocommissaris Kroes. Dat wordt ongetwijfeld een interessant robbertje vechten

met het CDA, maar het heeft niets te maken met de stem die we volgende week uitbrengen, zoveel is wel duidelijk.

Niet alleen jongeren en andere notoire niet-stemmers wendden zich gapend af van de campagnes, vanwege de totale voorspelbaarheid van het hele gebeuren. De lijsttrekkers zijn op tournee door Nederland. Premier Balkenende stapt in een racewagen en staatssecretaris Timmermans is DJ in een disco. Kan Europa, dat zich overal mee schijnt te bemoeien, niet verbieden dat politici zich 'cool' gedragen om de jeugd te bereiken?

Los van deze beelden probeer ik de inhoud tot me door te laten dringen. Onder gezwaai van rood-wit-blauwe vlaggen schreeuwen de eurosceptische politici dat het allemaal wel wat minder kan, dat Nederland het zelf af kan (dat is nieuws!) en dat de Turken er van hun levensdagen niet bij mogen. De pro-Europapartijen zijn zo mogelijk nog voorspelbaarder: hun gedreven verhalen over een beter en sterker Europa, maken zelfs een oprechte voorstander wantrouwig.

Ik ploeg gestaag verder en terwijl mijn verstand zegt dat dit belangrijk is, dwaalt mijn oog af naar het gewone 'binnenlandse' politieke nieuws. Ik probeer het opnieuw op internet, maar kom uit bij die belachelijke Berlusconi en zijn vrouwen. Dat is ook Europees nieuws, want het CDA in Europa zit met zijn partij in één fractie.

Het ongemakkelijke gevoel overheerst. Zijn er meer mensen zoals ik? Misschien kunnen de opiniepeilers daar eens naar op zoek gaan, in plaats van alleen de niet-stemmers te ondervragen. Hoe kan het anders, zou ik van ze willen weten. Hopelijk komen ze verder dan het stopwoord waar Timmermans regelmatig mee zegt te worden geconfronteerd: Europa? Bo-ring...

Klaartje Peters is bestuurskundige en onderzoeker. Ze vervangt Willem Breedveld, die met vakantie is.